

Spørgsmål 31 a:

Kan det bekræftes, at § 30, stk. 2, også omfatter de psykisk invaliderede?

Svar:

Ja, bestemmelsen tager i overensstemmelse med hidtil fulgt praksis sigte på invaliderede med begrænset erhvervsevne på grund af såvel ulykkestilfælde som sygdom, herunder psykiske lidelser.

Spørgsmål 32:

Hvorfor er det ikke i § 31 fastsat, at trangssituationen skal være opstået uden egen skyld, svarende til bestemmelsen i forsorsloven § 127?

Svar:

Forslaget til bilstandsloven hviler på det grundprincip, at der skal ydes bistand efter behov uden hensyn til, hvad der er årsag til ansøgerens trangssituation. Da de enkelte familiemedlemmers behov for husly er det samme, uanset om familien selv kan siges at være skyld i, at den er blevet husvild, har man ikke ment at kunne opretholde kravet fra forsorslovens § 127 om, at situationen skal være uforskyldt.

Det kan i øvrigt bemærkes, at forslaget § 31 alene pålægger det sociale udvalg en pligt til at *anvise* husly. Til denne anvisningspligt er ikke i sig selv knyttet en pligt til at yde hjælp til boligudgiften eller et krav om, at det anviste husly nødvendigvis skal bestå i en lejlighed.

Spørgsmål 33:

Udvalget udbeder sig ministerens bemærkninger til den af et mindretal i socialreformkommissionen afgivne særudtalelse om børneværn.

Svar:

Ved afgivelsen af socialreformkommissionens 2. betænkning fremsatte et mindretal (Nathalie Lind og Grethe Philip) en særudtalelse (gengivet i kommissionens betænkning s. 203) om, at mindretallet kunne tilslutte sig forslaget om, at den kompetence, som hidtil har tilkommet børne- og ungdomsværnene, blev overført til de kommunale socialudvalg. Mindretallet ville imidlertid finde det ønskeligt, om der i en kortere overgangsperiode efter bilstandslovens

ikrafttræden blev givet kommunerne adgang til at opretholde selvstændige børne- og ungdomsværn.

Hertil bemærkes, at socialministeriet kan henholde sig til de af kommissionen i betænkningen side 140-141 fremsatte synspunkter. Det udtales heri bl. a., at kommissionens forslag bygger på det princip, at de bilstands- og hjælpetilbud, den samlede sociallovgivning (herunder lov om børne- og ungdomsforsorg) indeholder, så vidt muligt bør administreres af én og samme myndighed i nært samarbejde med klienten, og at en families samlede problemer bør tages op til samlet løsning. Det vil imidlertid være vanskeligt at fastholde et samlet ansvar hos vedkommende kommune for hele familiens forhold under en ordning, der fordeler kompetencen med hensyn til hjælpeforanstaltninger mellem to forskellige kommunale organer (socialudvalg og børne- og ungdomsværn). Som en teknisk mulig adskillelse mellem områderne for de to organers kompetence nævner kommissionen, at tilbud af forebyggende og behandlende karakter blev henlagt til socialudvalget, medens tvangsprægede foranstaltninger over for børn og unge blev henlagt til en anden kommunal myndighed (børne- og ungdomsværnet). Kommissionen fraråder imidlertid en sådan opdeling, idet det gøres gældende, at begge arter af foranstaltninger må betragtes som led i kommunens samlede indsats over for familierne.

Efter socialministeriets opfattelse vil de her fremhævede ulemper ved en fordeling af beslutningsmyndigheden mellem socialudvalg og børneværn også gøre sig gældende, selv om en sådan opdeling kun blev opretholdt i en kortere overgangsperiode.

Det må i denne forbindelse fremhæves, at det efter den nuværende opbygning af lovforslaget ikke vil være muligt at udskille bestemte spørgsmål om „børneværnsager“ — bortset fra sager om hjælpeforanstaltninger uden samtykke. En sådan udskillelse ville nødvendiggøre en gennemgribende omskrivning af lovforslaget, hvorved størstedelen af den nuværende børneforsorslov blev indarbejdet i lovforslaget som et selvstændigt afsnit. Man ville herved vende tilbage til det „båsesystem“ med hjælp efter trangsårsag, som det skulle være et af hovedprincipperne bag lovforslaget at slippe af med.